

кашъ отъ моитѣ красавици, освѣнъ Леила... Искай: половината царство е твое!

— Неща това, което ти ми прѣдлагашъ, нищо ми не трѣбва — спокойно отговори Али Керимъ.

— Но нима ти нѣмашъ никаква молба къмъ мене? — очудено попита шахътъ.

Али Керимъ го погледна въздързко и замълча.

— Дай ми да изпълня поне едно твое желание! Азъ те моля, азъ ти се моля! Дай ми тая радостъ! Направи ме, ако е възможно, още пощастливъ... — молѣше шахътъ.

— Да, азъ имамъ едно желание — само... ще го изпълнишъ ли? — замисленъ каза Али Керимъ. — Азъ желая много повече отъ това, което ти тѣй великодушно ми прѣдлагашъ.

— Ще изпълня всичко, всичко, което е въ моитѣ сили... ще се старая искрено да го изпълня! Искай, кажи ми го, о — Али Керимъ! — съ жаръ отговори шахътъ, като отпусна ржка на колѣнѣтъ на стареца и гледаше въ очитѣ.

Али Керимъ се отказва отъ власть, отъ почести и слава, отказва се и отъ богатствата, и отъ красавицитѣ жени... Какво можеше друго да желае? За какво можеше да моли?

Той се наклони къмъ шаха и, като сложи ржка на рамото му, тихо промълви:

— Обичай хората — всички, които и каквито и да сж тѣ... Гледай на всички като на твои близки, па макаръ да бжде и послѣдния бѣднякъ, па макаръ и проказанъ... Не отнемай живота на никого! Не отнемай това, което не можешъ да му дадешъ и отнето — не можешъ никога да възвърнешъ! Ублажавай въ нещастieto, облегчавай въ